

O velikonočním poslání

Základ kázání: Matouš 28,16-20

Jedenáct apoštolů se pak odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali. Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."

Na začátku Matoušova evangelia se nad malým městečkem Betlémem objevila hvězda, která přivedla mudrce: přišli sem odkudsi zdaleka jako zástupci lidské vzdělanosti, aby se poklonili nemluvnátku. Není úplně obvyklé, aby se lidská moudrost skláněla před dítětem, ale právě tak to (do jiné biblické knihy) napsal jeden jiný autor: že co vypadá bláznivě, ukáže se jako moudré, a co vypadá moudře, je možná dost hloupé; to však nerozhodujeme my, ale Bůh.

Moudří se nemluvnátku poklonili, mocní však ne. Král se znepokojil (a s ním celé hlavní město). Tajně se vyptával, co a jak, a když usoudil, že nemá jinou možnost, vyslal vojáky, ať to městečko zalijí krví jeho obyvatel: když to konkrétní dítě nenajdete, pobijte je všechny.

Vyprávění začalo sice docela nadějně, ale záhy v něm bylo hodně smutku a trápení. To proto, že biblické příběhy jsou o životě a v životě je všelijakého trápení až nad hlavu. Ale Boží naděje se nevzdá a vy se na Boha hleďte spolehnout, učil lidi Ježíš, když pak vyrostl: Podívejte se na ptáky a na kytky: neuštvou se samým staráním a strachováním, a přece je Bůh živí a šatí. Tak se nebojte, Bůh nezapomene ani na vás!

S těmi, kdo byli u moci, se však Ježíš brzy dostal do sporu. Snažili se ho nějak zbavit a podařilo se jim to. Byl ukřižován,

umřel a byl pohřben. "Už je v pekle," libovali si, "a teď už se konečně ujme vlády Boží pokoj." V tom měli pravdu: sestoupil do pekel, avšak ne proto, aby tam natrvalo zakotvil, ale naopak aby tam vnesl průvan odpuštění vin. Soudcové nepočítali s tím, že se k němu, odsouzenému, lidmi prokletému a popravenému, Bůh přizná. Jenže se k němu přiznal a Boží pokoj skutečně zavládl po vší zemi. (Na první pohled jej však málokdo spatří.)

On to Ježíš říkal už dřív, že se k nám přiblížilo nebeské království. Jen ho na první pohled málokdo rozezná. Tak a teď už je tady.

Když se Ježíš narodil, byla u toho hvězda a mudrci, zato na konci, po jeho smrti, se celá země otřásá v základech a nastala doba temna. A pak bylo najednou zase světlo, vypráví evangelista Matouš.

Ti, kdo se vyznali v Bibli a kdo naslouchali, co se mezi lidmi vypráví, měli pocit, že to už odněkud znají - to zemětřesení, ďábelskou tmou a pak Boží světlo. Aby ne, takhle si lidi představovali kulisy posledního soudu. Matouš ty kulisy vzal, postavil je do svého vyprávění a povídá: tak abyste věděli, přesně o to tu teď jde. O poslední soud.

Poslední (neboli Boží) soud, to je místo, kde vyjde najevo, co je moudré, a co bláznivé. Co je dobré, a co zlé. Co z vašeho života za něco stálo, a na co raději honem zapomenout. A už je to tu, vzešlo světlo, je neděle ráno, nebeští kulisáci, takřečení andělé, už jsou na scéně a lidští strážci jsou polomrtví strachy. Není se co divit. Soud začíná.

"Vy se nebojte," povídá anděl ženám, co přišly ke hrobu, a poslal je za učedníky, ať jim to všechno řeknou. Řekly jim to tedy a učedníci se zanedlouho s Ježíšem setkali. Klaněli se mu jako Pánu světa, ale - upřímně - tomu moc nerozuměli, pochybovali. On jim řekl, že to, co zažili od betlémských začátků, teď vrcholí. "Náleží mi všechna moc na nebi i na zemi. A vy, vy s tím teď běžte mezi lidi, úplně ke všem, a učte je, aby zachovávali všechno to, co

jsem vám přikázal.”

Nerozuměli tomu o mnoho víc než předtím. On, Ježíš, je tedy soudcem živých i mrtvých. Což moc nechápou, zažili ho zatím v úplně obyčejných situacích, při obyčejných radostech a všedních starostech, a ty jim s posledním soudem nějak nejdou dohromady. Ale vzpomněli si, že vlastně Ježíš nedávno o těch úplně obyčejných věcech mluvil: že důležité je nakrmit hladové, obléct nahé, navštívit nemocné – to všechno je, jako byste to samotnému Bohu učinili.

Učedníci si to vzali k srdci. Byli pak pospolu, nesli Ježíšovu zvěst všem lidem a po jejich vzoru to tak dělaly i další generace. Takhle vznikla církev. I náš sbor k ní patří, k jediné Kristově církvi. Jaký úkol jsme to tedy na sebe vzali: křesťanský sbor má být místem, kde je přítomen Bůh. Ve všem (v řečech, v činech, v postojích k důležitým věcem, ve vztazích k druhým lidem) má být znát jeho přítomnost. Víím, že nejsem sám (v dobrém ani zlém), a drží mě slovo, které léčí, pomáhá, inspiruje a přitom nic nelakuje lživě narůžovo. To je odpovědnost křesťanů a sboru.

Vyznáváme – když to vyjádříme obrazně slovy biblických příběhů – že nás Bůh vysvobodil z otrockých pout, která nám někdo nasadil, a vyprošťuje nás i z těch, která si navlékáme sami. Vede nás k zaslíbené zemi, byť i dlouhou cestou, vyprahlou jak poušť, ale cíl se na ní neztratil, jeho cíl je pořád před námi. Takže před sebou vždycky můžeme najít naději, dokonce i přes hranice smrti. Takhle nás víra provází celým životem, takhle nás brání a vymaňuje z moci všeho a všech, kdo by si na nás rád dělal nárok a stavěl se na Boží místo.

Tak tohle máme hlásat všem lidem. Že Boží zákon platí (to některým z nich vonět nebude). Že však celý zákon podléhá Božímu milosrdenství a lásce a podle toho se s ním má zacházet (to zas možná nebude vonět jiným). Zkoušíme to uvádět do praxe takřkajíc “mezi svými”, v církvi; avšak církev je tu hlavně pro ty druhé, pro lidi, kteří žijí kolem nás. Těm máme (nejraději vlastním příkladem) sdělit, jak Bůh vysvobozuje. A že smysl života (zvaný

také poslední soud) se měří právě tady a v úplně všedních situacích a obyčejných starostech.

“Náleží mi všechna moc na nebi i na zemi,” řekl nám Ježíš. “A vy s tím teď běžte mezi lidi, úplně ke všem, a učte je, aby zachovávali všechno to, co jsem vám přikázal.”

On to není zrovna lehký úkol, navíc se k tomu vždycky připletou pochybnosti – no tak tím spíš si pamatujme a jeden druhému připomínejme tu úplně poslední větu, kterou to Ježíš tehdy zakončil: “A já budu s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.” Vezměte si tu poslední větu evangelia k srdci, však je tam napsána právě pro vás.

Pane,

Náš svět se topí v nejrůznějších bolestech:

v nejistotě, která lidem nedopřeje klid,
v sobectví, kterým jeden druhému dovede dělat peklo,
v nedostatku moudrosti, až je lidem zatěžko spolu vyjít,
v přemíře zloby, až jdou lidi jeden proti druhému a národ proti národu,
v zoufalství, které se zmocňuje bitých a znevýhodněných,
v pýše, která se naopak zmocňuje těch druhých
– takhle bychom mohli vypočítávat ještě dlouho, ty to víš, Bože.
Prosíme tě o pomoc pro všechny nás: pro křesťany i nekřesťany, pro chudé i bohaté, šťastné i nešťastné:
buď, prosíme, mezi námi, stojíme o tvou přítomnost;
proměňuj náš svět svou láskou, která z nás činí tvé služebníky;
daruj nám všem naději tvého království. Otče náš...

Hospodin je králem navěky a navždy; neopustil nás, nezapomněl – a zjedná pro všechny právo své pravdy a svého milosrdenství.

Proto se nebojte: Bůh sám je s vámi, aby zachoval vaše tělo, duši i ducha – a jeho milosrdenství je věčné.

Amen.